

A la Poesia.

Ab tu en aquest mon vull viure
 Y ab tu anar a l'altre mon.

Dolça companyera meua
 Fui engronxares mon breçol;
 Quant vaig fer al mon l'entrada
 I'm ballares a l'entorn,
 Quant don'nos primers passos
 M'acompanyavas per tot,
 Que a la llar de mi infantesa
 E'hi apossentavas ab goig.
 De ma mare entre los rics
 N'eya'l teu sorris gracios,
 A los seus llavis t'unias
 Per te besades d'amor
 Y de sos ulls diris les nines
 Me festejavas de jirofr.
 Quant m'estrenyia en sos braços
 Lo meu pare carinyol,
 Que fosses tu no sabia
 Que li fesses batre'l cor.
 So te veya y no't mirava,
 No te conexia prou.
 Dolça companyera meua



Qu'engrouxares mon breçol.
Mes tant, de ma primavera
Quant començá à escalfá'l sol,
Venint te cercant te anava
Ablo mes trist descouort.
Fuí de ma pena't dolguers,
Y per douar me consol
Com Jesús à Magdalena
Me cridares pe'l meu nom,
Com Jesús à Magdalena
Me tocares en lo front.
Ay! quant ta llum jo vaig veure
Pensava morir de goig,
Y ab un peu d'entre la gloria
Vaig dir: Plaume estar al mon.
Dolça companyera meua,
Desde llavors pertot,
Quant d'hivern ve la glacada
Fuí m'escalfas mes que'l foch,
Quant ne passan dies negres,
Ab ton llumet misterios.
Me fas veure l'altre vida
Y jo clam: Patir es bo!
Com manná me confortavas,
Meave de castos amors,
La teua veu que ressona
Per les quatre parts del mon

Passava la mar sens terme
Sents el eco del meu cor.
E'ú'm portares à n'el temple
Y ab lo teu art poderós
L'immensitat me mostrares
Dius los ulls d'un altre jo.
E'os jardins ajurís m'obrives
S'ent me veure'ls trobadors
Com de l'arbre de la gloria
Ne cullian gayeres flors.
Ay! si me'n donesses una
Per alegrar ma tardor!
L'esperit pert l'alegria,
Les floretes pert lo cors,
Y alguna glacada arriba
M'issatgera del fret fort.
Triste de l'anima mia
Si no haqui's lo teu consol!
Nit y dia m'afalagas,
Cau d'orella'm parlas dolç,
A la nit ab mi't abraças
Quant esquiu me fuig lo só,
Y'm dius: "No temes, ni'ayunia,
"So so t'esperança en flor:"
Ay! quant vinga l'hora baixa,
S'inestral de l'altre mon,

Fu' serás la llum que'm guie
En les ombres de la mort.

Mas abans que'l temps arribi,
Qui tu ets vull dir per tot,
Perque alguna forastera
No's disface de ton nom,
So vull dir ahont habitas
No hi haja algú per dis-sort
Que per palau de regina
Casa de vilana't do.

Fu' ets incorrupta donzella
Que t'assentas sobre'l sol,
Y pe'ls astres te passejas
Duguent les ciencies per cort.
Fu' ets lo perfil de la verge,
La recordança en lo mon,
A les flors donas la flayre,
A tot bon fruyt la llavor,
Estens pe'ls camps la bellesa,
Donas armoria als sons,
De la pintura ets l'encant,
De les arts l'inmens tresor,
De la nit lo sant misteri,
De la llum la resplandor,
De la caritat la flama,
De la virtud ets el tot.

Dius dels temples ets la gloria,
En la gloria ets lo Senyor
Y en lo Senyor la clemencia.
Que n'ha fet la redempció
Tú ets, ó sagrada Poesia,
De terra y cel lo tresor,
Ab tu en aquest mon vull viure
Y ab tu anar á l'altre mon.